

aton, oni tuj komprenas, kial ŝi ne laŭdis *lian* talion.”

“Do jam ni faras progreson” li daŭrigis sinkontente. “‘*Ni ĝin sciis*’ tio kompreneble aludas la ĵurintojn. ‘*Al ŝi nur unu, du al li, Tri, kvar al ni li donis*’ jen kion li faris disdonacante la tortojn.”

“Sed” kontraŭdiris Alicio “la daŭrigo montras ke ‘*ĉiuj venis re al vi*.’”

“Kaj jen ili” triumfis la Reĝo, montrante sur la tablon. “Nenio povas esti pli klara pruvo ol tio. Ankaŭ tion ĉi atentu: ‘*Dolor vi for, ekkriis ŝi*.’ Ĉu vi, mia kara, (turnante sin al la Damo) ne ordonis ke la Loro estu for? Tamen, jen li sidas!”

“Certege” kriis la Damo, kaj furioze ĵetis kontraŭ la Loron grandan inkujon.

La inkujo trafis — ne la Loron — sed Bil Lacerton. Tiu jam de longe ĉesis skribi per la fingro, ĉar li ne sukcesis fari per ĝi markojn; sed nun la kompatinda besteto laboreme rekomencis la fingroskribon, uzante la inkon, kiu gutfalis de lia vizaĝo.

La Loro tute ne atentis la inkujon; li nur ĝentile klinis sin antaŭ la trono kaj majeste marŝis for.

“*Doloro for!* Do, Loro, for!” la Reĝo ripetis per speciale atentiga voĉo, kaj cirkaŭrigardis la ĉeestantaron kun afabla rideto.

Sekvis tre embarasa silento. Fido devis anonci “Mi faris ŝercon” korteganoj aplaŭdis amase.

“La ĵurintoj konsideru la verdikton,” Reĝo, jam la dudekan fojon!

Ĉi tiun fojon la Damo interronis “ne” ŝi diris “ni havu unue la juĝon poste la verdikton.”

“Vi parolas sensencaĵon” laŭte diris la Damo.

“Senkapigu ŝin” kriegis la Damo plej alta voĉtono.

Tamen neniu ekmovis sin!

“Mi ne timas *vin*” diris Alicio (ŝi kriis sia normala alteco). “Vi ja —nenio krom ludkartaro!”

La tuta kartaro tuj suprenleviĝis kaj ree flugfalis sur ŝin. Ŝi eliris krieton duone timan kaj duone koleran forfrapi ilin kaj—

—trovis sin kuŝanta sur la duno la fratino vartis ŝian kapon sur la tero forbrozas kelke da sekaj folioj faritaj de arboj sur ŝian vizaĝon.

“Vi vekigu, Anjo, vi vekigu, kaj la fratino. “Vi ja tre, tre longe dormis!”

“Ho, mi estas songinta tian kuriozaĵon” diris Alicio.